

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
2 У 5983/16
Дана 01.06.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, мр Весне Чогурић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Ана Ђуричић, адвокат из Београда, ул. Браће Барух број 11, против туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, ради поништаја решења број: 351-03-02618/2015-10 од 29.02.2016. године, са заинтересованим лицем Републиком Србијом, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, у предмету грађевинском, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, број: 351-03-02618/2015-10 од 29.02.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије да тужиоцу Привредном друштву А.А. из ..., накнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем поништено је решење Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-04 број 351-179/2004 од 13.11.2015. године и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Наведеним поништеним решењем одбијен је предлог Државног правобранилаштва са седиштем у Београду, за оглашавање ништавим решења о одобрењу за изградњу Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-04 број 351-179/04 од 21.04.2008. године, као неоснован.

У тужби којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном

суду дана 08.04.2016. године, тужилац, преко пуномоћника, истиче да је оспорено решење неправилно и незаконито. Истиче да другостепени орган није ценио да ли подносилац жалбе Државно правобранилаштво има активну легитимацију за учествовање у предметном управном поступку, имајући у виду одредбу члана 258. Закона о општем управном поступку, коју је цитирао у тужби. Сматра да из наведене одредбе произлази да захтев за оглашавање решења ништавим може поднети странка у поступку или јавни тужилац, као и да надлежни управни орган може своје решење огласити ништавим по службеној дужности. Остала лица, која нису странка ни јавни тужилац, могу бити само и искључиво подносиоци иницијативе за покретање поступка по овом ванредном правном леку, а ради укидања решења по службеној дужности. Никако та лица не могу постати лица са страначким својством. Дакле, Државно правобранилаштво у овом поступку и у овом случају има легитимитет да поднесе само иницијативу првостепеном органу за овде употребљено ванредно управно-правно средство, али нема легитимитет да поднесе жалбу на одлуку првостепеног органа, јер се такво право може прибавити само законом таксативно именованим лицима, којима је дат статус странке. Недостатак активне легитимације на страни Државног правобранилаштва у жалбеном поступку, само по себи решење овде туженог чини незаконитим, јер је жалба поднета од стране неовлашћеног лица, а првостепени орган је у складу са својим законским овлашћењем проценио да нема основа за оглашавање свог решења ништавим по службеној дужности, чиме је одговорио на иницијативу Државног правобранилаштва. Даље наводи да је закон заштиту јавног интереса код овог правног средства дао у руке искључиво јавном тужиоцу. Посебно указује да у овом случају, јавни интерес уопште није ни у питању, јер се ради о праву на градњу привредних субјеката. Истиче и то да тужени орган неправилно тумачи законску одредбу на коју се позива (члан 96. тада важећег Закона о планирању и изградњи), јер у свом решењу прави разлику између “изградње објекта” и “грађења”, позивајући се на одредбе члана 2. тада важећег Закона о планирању и изградњи, а занемарујући да се одредбом члана 96. истог закона поставља алтернативно – да се или отпочне са грађењем објекта или извођењем радова, који услов је овде тужилац испунио и самим тим рок од две године није протекао. Дакле, другостепени орган потпуно занемарује чињеницу да је инвеститор у законском року од 2 године од правноснажности одобрења предузео радње на изградњи објекта и то, између осталог, израдио техничку документацију, надлежном органу пријавио почетак извођења радова на предметном објекту, и прибавио потврду о пријему документације. Самим тим, решење није могло да престане истеком рока од две године од дана правноснажности, јер је инвеститор (Б.Б.) започео радове на изградњи предајом пројекта припремних радова, што по самом закону представља радњу која се третира као отпочињање радова (члан 2. тачка 16. тада важећег Закона о планирању и изградњи), а да је првостепени орган ранијем инвеститору издао потврду о пријему документације за извођење припремних радова, коју је касније изменио на име овде инвеститора. Као потврду наводи овде тужиоца у прилогу изјашњења на предлог за оглашавање ништавим по службеној дужности решења Секретаријата за урбанизам, достављена је потврда о пријему документације на име претходног инвеститора, која је прибављена пре истека рока од две године од дана правноснажности решења о одобрењу за изградњу (издата 18.05.2007. године), чиме ово решење јесте било погодно за примену члана 39. став 1-3 Закона о хипотеци,

на основу чега је извршена измена инвеститора у одобрењу за изградњу, а након тога и измена ове потврде о пријему документације на име овде тужиоца (издата 22.03.2011. године), које одобрење за изградњу је остало на снази и исто производи правно дејство све до данас. Ову потврду другостепени орган није ценио ни приликом доношења свог решења, што говори у прилог неправилно утврђеног чињеничног стања у другостепеном поступку. Поред наведеног, другостепени орган није имао у виду да су услови за издавање решења о одобрењу за изградњу, које је издато на подносиоца тужбе, цењени у складу са одредбама члана 39. став 1-3 важећег Закона о хипотеци, који представља *lex specialis* у овој области. Ова одредба Закона о хипотеци је императивне природе и она не оставља могућност за било какво тумачење или дискреционо одлучивање о обавези органа да изда одобрење за изградњу под изричито прописаним условима. За издавање одобрења за изградњу на новог инвеститора, потребна су само два услова: да је уписана хипотека на објекту у изградњи и да је закључен уговор на основу кога се врши намирење повериоца преносом објекта у изградњи, а суштински права на изградњу. У тренутку када су испуњена та два услова, а нови власник објекта се обрати са захтевом за издавање одобрења за изградњу на његово име, орган је обавезан и дужан да одмах и без одлагања изда новом инвеститору идентично одобрење за изградњу, а да раније издато одобрење стави ван снаге. То конкретно значи да је уписом хипотеке на објекту у изградњи ранији инвеститор извршио располагање објектом, које располагање спречава могућност да хипотекарни поверилац изгуби своје право на измену одобрења у случају истицања његовог рока у смислу одредаба Закона о планирању и изградњи. Уписом хипотеке је ранији инвеститор већ оптеретио објекат у таквој мери да није више у његовој диспозицији да такво одобрење измени или да у случају протекла рока његовог важења, оно изгуби правно дејство. То конкретно произлази из наредбе законодавца прописане чланом 39. Закона о хипотеци, а свако друго тумачење овако јасне и прецизне одредбе би било на штету хипотекарних поверилаца чија права би могла да буду изиграна и онемогућена у случају несавесног поступања хипотекарног дужника. Према томе, у конкретном случају, од уписа хипотеке на објекту у изградњи, хипотекарни поверилац је стекао могућност да у случају неизмирења обавезе у сваком тренутку тражи издавање одобрења на његово име, јер би у противном његова хипотека престала да постоји истеком одобрења, а што није смисао хипотекарног обезбеђења ни целокупног правног режима којим се врши обезбеђење на овај начин. Хипотекарни поверилац, који тражи наплату свог потраживања преносом одобрења на објекту у изградњи, никада и никако не може испуњавати услове из члана 91. Закона о планирању и изградњи, због чега би, уколико би се тако тумачио закон, било немогуће, под било којим условима, извршити измену инвеститора у одобрењу за изградњу. Наиме, по природи ствари, ниједан хипотекарни поверилац не може ни бити уписан као корисник земљишта и не може имати урбанистичке услове издате на своје име, те не може имати други правни основ прописан одредбом члана 91. Закона о планирању и изградњи, јер би у супротном постојала правна конфузија хипотекарног повериоца и дужника, што је само по себи противречно, ради чега је и донет *lex specialis* – Закон о хипотеци, којим је за овај појединачан случај законом предвиђен изузетак од одредбе члана 91. тада важећег Закона о планирању и изградњи. Такође истиче да се Државно правобранилаштво позвало на одредбе члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, која

упућује на коришћење ванредног правног средства само у изузетним и законом предвиђеним условима, односно, само ако је учињена повреда закона која је изричито предвиђена као разлог ништавости. Како разлози наведени у предлогу за оглашавање решења ништавим, нису законом изричито предвиђени као разлози за оглашавање ништавим решења, то је из процесних разлога захтев неоснован, а самим тим и одлука другостепеног органа неправилна. Сматра да се подносилац овог захтева, Државно правобранилаштво, мора у сваком захтеву позвати на изричиту законску одредбу која упућује на то да постоје разлози за оглашавање решења ништавим, у ком пропису су исти наведени и по ком члану тог прописа, да би уопште могла да се цени основаност поднетог захтева. Сматра да не може другостепени орган тражити од првостепеног органа да испита да ли постоје икакви разлози за ништавост, како то у побијаном решењу тужени орган налаже, већ је подносилац предлога дужан да се позове на те разлоге и да се о њима расправља, с обзиром да се ради о ванредном правном средству. Предложио је да суд закаже усмену јавну расправу и у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом се тужба уважава и поништава оспорено решење и одбија жалба Државног правобранилаштва поднета против првостепеног решења, као и да се обавезе тужени орган да тужиоцу исплати трошкове поступка, у року од 15 дана од дана пријема одлуке, под претњом принудног извршења, опредељујући трошкове за састав тужбе у износу од 33.000,00 динара, или да ако суд одлучи да не донесе одлуку у спору пуне јурисдикције, да суд донесе пресуду којом се тужба уважава и поништава оспорено решење, те да се тужени орган обавезе да тужиоцу исплати трошкове поступка, у року од 15 дана од дана пријема одлуке, под претњом принудног извршења, опредељујући трошкове за састав тужбе у износу од 33.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу истакао да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд донесе пресуду којом се тужба одбија.

Заинтересовано лице, иако је према доставници за лично достављање, тужбу на одговор примило дана 11.05.2017. године, није доставило одговор на тужбу.

Управни суд је дана 30.05.2017. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог органа и законског заступника заинтересованог лица, сходно одредби члана 38. истог закона.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој јавној расправи изјавила да остаје код навода из тужбе и у тужби истакнутом захтеву. Истакла је да је пресудом У 5985/16 од 15.03.2017. године уважена тужба у правно и чињенично истом поступку. Предложила је да суд тужбу уважи, односно да одлучи како је то предложено у тужби. Трошкове управног спора је тражила и определила по врсти и висини и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за заступање на усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара, све по АТ.

По разматрању тужбе, одговора на тужбу туженог органа, те изјаве странке

дате на расправи, као и након извођења доказа увидом и читањем списка првостепеног и туженог органа, који су достављени суду и свих списка ове управне ствари, суд налази да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари и образложења оспореног решења произлази да је Државно правобранилаштво дана 04.08.2015. године првостепеном органу поднело предлог за оглашавање ништавим решења Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IV-04 број 351-179/04 од 21.04.2008. године, а који предлог је прецизиран поднеском од 15.09.2015. године, из разлога прописаног одредбом члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, којим је, у ставу I диспозитива, Привредном друштву А.А. из Београда, одобрена изградња објекта "Г" – јавне гараже са двонаменским склоништем основне заштите С-3 у ..., у ..., на делу грађевинског комплекса површине 38.422 м², формираног од катастарске парцеле ... КО ....; у ставу II диспозитива поништено је правноснажно решење Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове IX-04 број 351-179/04 од 30.07.2004. године, којим је АД "Б.Б." из ..., дато одобрење за изградњу објекта "Г" – јавне гараже са двонаменским склоништем основне заштите С-3 у ..., у ..., на делу грађевинског комплекса површине 38.422 м², формираног од катастарске парцеле ... . Подносилац предлога за оглашавање решења ништавим је навео да у конкретном случају нису испуњени услови за издавање решења о одобрењу за изградњу из разлога ближе наведених у свом предлогу, а који су наведени и у образложењу оспореног решења. На наведени предлог се у току управног поступка изјаснио пуномоћник тужиоца на начин како је то наведено, како у изјашњењу, тако и у образложењу оспореног решења.

Поступајући по предлогу за оглашавање решења ништавим, првостепени орган је извршио увид у списе предмета, предлог за оглашавање решења ништавим, изјашњење инвеститора, и на основу тако спроведеног поступка нашао да је предлог неоснован.

Према оцени туженог органа, из образложења првостепеног решења и достављених списка предмета се не може са сигурношћу утврдити да ли је одобрење за изградњу IX-04 број 351-179/04 од 30.07.2004. године, престало да важи протеклом две године од дана правноснажности. Наиме, како се то наводи у образложењу оспореног решења, првостепени орган наводи да је инвеститор у року од две године од дана правноснажности одобрења, предузео радње на изградњи објекта, односно предао главне пројекте, ради добијања потврде о пријему документације коју је и прибавио пре истека од две године од дана правноснажности решења о одобрењу за изградњу, што се и види из достављене потврде о пријему документације IX број 351.2-419/2006 од 18.05.2007. године. Сагласно томе, првостепени орган закључује да је неоснован навод подносиоца предлога да је предметно решење о одобрењу за изградњу престало да важи у смислу одредбе члана 96. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 47/03 и 34/06). Имајући у виду да се из наведене потврде види да је њоме потврђен пријем документације за извођење припремних радова, односно радова који претходе грађењу објекта за које је издато одобрење за изградњу, као и да је наведеном

одредбом члана 96. прописано да одобрење за изградњу престаје да важи ако се не отпочне са грађењем објекта, односно извођењем радова, у року од две године од дана правноснажности одобрења за изградњу, тужени налази да је при утврђивању рока важења одобрења за изградњу, односно утврђивању чињенице отпочињања грађења објекта било потребно имати у виду да Закон о планирању и изградњи разликује појмове "изградње објекта" и "грађења", а што је прописано чланом 2. тачке 16. и 24. тог закона. Због наведеног, тужени орган је првостепеном органу дао налог да у поновном поступку, у смислу одредбе члана 139. а у вези члана 132. и члана 9. Закона о општем управном поступку, одржи усмену расправу у присуству свих странака и заинтересованих лица, а све у циљу правилног утврђења свих чињеница и околности које су од значаја за разјашњење ове управне ствари, на основу чега ће на неспоран начин утврдити да ли у овој управној ствари постоји неки од разлога за оглашавање решења ништавим прописаних чланом 257. Закона о општем управном поступку, а затим да уз потпуно и правилно утврђено чињенично стање и правилно примењено материјално право, донесе на закону засновано решење.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), на чију сходну примену у поступку одлучивања другостепеног орган по жалби упућује члан 235. став 1. истог закона.

Наиме, а како је то правилно и утврдио првостепени орган у ожалбеном решењу, решењем Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове IV-04 број 351-179/04 од 30.07.2004. године, које је постало правноснажно са даном 01.09.2004. године, инвеститору "Б.Б." а.д. Из ..., одобрена је изградња објекта "I" – јавне гараже са двонаменским склоништем основне заштите Ц-3 у ..., у ..., на делу грађевинског комплекса површине 38.422 м² формираног од катастарске парцеле ... КО ..., док је потврдом о пријему документације IX-18 број 351.2-419/2006 од 18.05.2007. године, констатовано да је њоме инвеститору потврђен пријем документације за изградњу поменутог објекта.

Након тога, привредно друштво А.А. из ..., овде тужилац, је дана 27.09.2007. године, првостепеном органу поднело захтев за измену наведеног решења од 30.07.2004. године, по члану 39. Закона о хипотеци. Свој захтев за измену одобрења за изградњу тужилац заснива на чињеници да је од хипотекарног дужника и инвеститора - "Б.Б." из ... и хипотекарног повериоца В.В., у својству купца, купио предметни објекат у изградњи у циљу намирења хипотекарног потраживања, а на основу уговора о продаји објекта у изградњи овереног код Четвртог општинског суда у Београду под Ов. бр. 11633/07 од 17.09.2007. године, који има за предмет продају објекта чије је изградња одобрена решењем IX-04 број 351-179/04 од 30.07.2004. године, као и уступање купцу свих до тада изведених радова на изградњи, и целокупне техничке документације за објекат у изградњи. Уговором је предвиђено да ће купац, у смислу одредбе члана 39. Закона о хипотеци, стећи право на издавање

одобрења за изградњу, као и да хипотекарни дужник преноси на купца сва права и обавезе и из решења о додели земљишта, и права и обавезе из уговора закљученог са Дирекцијом за грађевинско земљиште и изградњу града Београда, којим је регулисана накнада за уређивање грађевинског земљишта за предметну локацију. Из извода, из листа непокретности број ... КО ..., утврђено је да је на кат. парцели ... КО ... дана 21.11.2006. године уписана извршна вансудска хипотека на објектима чија је изградња одобрена решењем о одобрењу за изградњу IX-04 број 351-179/04 од 30.07.2004. године.

Имајући претходно наведено у виду, правилно је, по оцени суда, првостепени орган, у поступку по предлогу за оглашавање ништавим решења о одобрењу за изградњу IX-04 број 351-47/07 од 21.04.2008. године, закључио да је инвеститор “Б.Б.” а.д. Из ... у року од две године од дана правноснажности одобрења (01.09.2004. године), предузео радње на изградњи објекта, односно, да је предао главне пројекте ради добијања потврде о пријему документације коју је прибавио пре истека две године од дана правноснажности решења о одобрењу за изградњу (потврда издата 18.05.2007. године), а на основу ког чињеничног стања је и донето решење IX-04 број 351-179/04 од 21.04.2008. године, којим је поништено првобитно одобрење за изградњу и издато истоветно ново одобрење на име купца, овде тужиоца, применом одредбе члана 39. став 1-3 Закона о хипотеци (“Службени гласник РС”, бр. 115/05). Наиме, одредбом члана 39. став 1. наведеног закона, прописано је да, ако је предмет хипотеке објекат у изградњи, његова продаја се ради намирења врши уступањем права градње утврђеног правноснажним одобрењем за градњу, уз накнаду, и продајом ствари које су уграђене у објекат у изградњи. Орган који је издао одобрење за градњу, на захтев купца објекта у изградњи, издаће без одлагања купцу истоветно одобрење за градњу на његово име и поништити старо одобрење за градњу (став 2). У случају из става 2. овог члана, купац по самом закону ступа у сва законом дефинисана права и обавезе продавца по основу одобрења и пре издавања одобрења купцу (став 3.). Стога правилно закључује првостепени орган да Државно правобранилаштво, као законски заступник Републике Србије, овде заинтересованог лица, у свом предлогу за оглашавање ништавим решења IX-04 број 351-179/04 од 21.04.2008. године, неосновано наводи да је то решење донето на основу исправа које сходно одредби члана 91. тада важећег Закона о планирању и изградњи нису испуњавале услове за издавање решења о одобрењу за изградњу, из разлога што подносилац захтева није приложио ваљан имовинско правни основ сходно одредби члана 91. став 1. тачка 3. наведеног закона, већ је решење засновано на одредби члана 39. Закона о хипотеци. Због наведеног, правилно је првостепени орган нашао и да је неоснован навод подносиоца предлога да је предметно решење о одобрењу за изградњу од 30.07.2004. године, престало да важи у смислу одредбе члана 96. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, бр. 43/03 и 34/06), којом је прописано да одобрење за изградњу престаје да важи ако се не отпочне са грађењем објекта, односно извођењем радова, у року од две године од дана правноснажности одобрења за изградњу. У конкретном случају, тадашњи инвеститор “Б.Б.” а.д. Из ... је према стању у списима, у законском року од две године од правноснажности одобрења предузео радње на изградњи објекта и то тако што је, између осталог, израдио техничку документацију,

надлежном органу пријавио почетак извођења радова на предметном објекту, и прибавио потврду о пријему документације, а које све радње спадају под термин "изградње објекта", који је као појам дефинисан у члану 2. тачка 16. напред означеног Закона о планирању и изградњи, а према којем "изградња објекта" представља скуп радњи који обухвата: претходне радове, израду техничке документације за изградњу објекта, контролу техничке документације, припремне радове за грађење, грађење објекта и стручни надзор у току грађења објекта.

С друге стране, Државно правобранилаштво, као законски заступник Републике Србије, овде заинтересовано лице, свој предлог за оглашавање ништавим решења IX-04 број 351-179/04 од 21.04.2008. године, заснива на одредби члана 257. тачка 5. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да се ништавим оглашава решење које садржи неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости. Како заинтересовано лице у свом предлогу наводи да подносилац захтева није приложио ваљан имовинско правни основ сходно одредби члана 91. став 1. тачка 3. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 43/03 и 34/06), већ је решење, чију ништавост тражи, засновано на одредби члана 39. Закона о хипотеци, те имајући у виду да управо уговор IV Ов. бр. 11633/07 од 17.09.2007. године, представља имовинско правни основ, будући да је тужилац истим купио предметну објекат у изградњи, то је због свега наведеног, а у смислу цитиране одредбе Закона о хипотеци, тужилац, на основу правног посла (уговора) стекао право својине на предметном објекту, па су се стекли и законом прописани услови за издавање одобрења за изградњу на његово име и поништај правноснажног решења о одобрењу изградње предметног објекта, IX-04 број 351-179/04 од 30.07.2004. године, односно, стекли су се услови за доношење решења IX-04 број 351-179/04 од 21.04.2008. године, јер тужилац као купац по самом закону ступа у сва законом дефинисана права и обавезе продавца по основу одобрења и пре издавања одобрења купцу, а како је то наведено напред цитираном одредбом члана 39. Закона о хипотеци.

Према оцени Управног суда, правилно је поступио првостепени орган када је својим решењем, уз претходно правилно и потпуно утврђено чињенично стање, без повреда правила поступка одбио, као неоснован, предлог овде заинтересованог лица за оглашавање ништавим наведеног решења о одобрењу за изградњу. Ово из разлога што, није било законског основа за оглашавање ништавим тог решења, јер наведена грађевинска дозвола, не садржи ни једну неправилност, која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости, те се из тог разлога у смислу тачке 5. члана 257. ЗУП-а, није могло огласити ништавим решење о одобрењу за изградњу издато од стране Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда, Сектора за спровођење планова и припрему за грађење у поступку који је инициран од старне овде заинтересованог лица, предлогом за оглашавање ништавим по службеној дужности, у коме је јасно прецизиран разлог из кога се тражи оглашавање решења ништавим (тачка 5. члана 257. ЗУП-а). Како су у смислу члана 257. ЗУП-а, таксативно правно одређени и предвиђени разлози ништавости, међу које спада и у овој предметној ствари, у предлогу од стране заинтересованог лица наведени разлог за оглашавање ништавим правноснажног решења

о одобрењу за изградњу (тачка 5. те одредбе ЗУП-а), и како се решење може огласити ништавим, само када садржи неки од разлога ништавости који су ЗУП-ом или другим (посебним) законом предвиђени, при чему треба имати у виду и да ништавост представља најтежу врсту незаконитости која може постојати код решења донесеног у управном поступку, па како у конкретном случају не постоје такви разлози и незаконитости, то је првостепено решење правилно и на закону засновано, а тужбом оспорено решење незаконито.

Имајући у виду напред изнето чињенично и правно стање ствари, образложење оспореног решења у смислу одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, не садржи све елементе потпуног образложења, односно не садржи разлоге из којих произлази чињенични и правни закључак туженог органа да се из образложења првостепеног решења и достављених списа предмета не може са сигурношћу утврдити да ли је одобрење за изградњу IX-04 број 351-179/04 од 30.07.2004. године, престало да важи протеклом две године од дана правноснажности. По оцени суда, ваљано образложење по природи ствари представља неопходну претпоставку, јер без таквог образложења није могуће ценити правилност утврђеног чињеничног стања у жалбеном поступку, а нити законитост оспореног решења у управном спору. Стога, како образложење треба да садржи правни основ и разлоге за одлуку из диспозитива и омогући странци да схвати зашто је донета одлука баш оне садржине као што је изнето у диспозитиву, а не нека другачија одлука, то је оспорено решење у конкретном случају, супротно наведеној одредби ЗУП-а, јер не садржи напред наведене податке. У вези с тим не садржи ни разлоге за закључак да су испуњени услови прописани чланом 232. став 2. ЗУП-а, за поништај решења првостепеног органа Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-04 број 351-179/2004 од 13.11.2015. године.

Суд није прихватио захтев тужиоца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су у конкретном случају утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које према природи ствари може отклонити само тај орган. Осим тога, није ни постојала законска обавеза да одлучује у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе чл. 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у укупном износу од 35.870,00 динара, од чега трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и за заступање на усменој јавној расправи у износу од 18.000,00 динара, будући да је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, сагласно

Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр.121/12), као и трошкове судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и судску таксу за одлуку у износу од 980,00 динара, па је на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.06.2017. године, 2 У 5983/16

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ